

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6
The 6th STOU National Research Conference

ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความสามัคคี
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนขลุงรัษฎาภิเชก จังหวัดจันทบุรี
The Effects of Using a Guidance Activities Package the Based on the Behaviorism
Theory to Unity of Mathayom Suksa II Students at Khlung Ratchadapisake School
in Chantaburi Province

จารุวรรณ ว่องไวลิขิต (Jarawan Wongwailikhit)¹ นิธิพัฒน์เมฆขจร (Nitipat Mekkhachorn)²

ลัดดาวรรณณระนอง (Laddawan Na Ranong)³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม (2) เปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวและ (3) เปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม กับระยะติดตามผลกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนขลุงรัษฎาภิเชก จังหวัดจันทบุรีจำนวน 60 คนได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม จากนั้นจึงสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน กลุ่มควบคุม 30 คน แล้วสุ่มให้กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความสามัคคีและอีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนว เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย (1) แบบวัดความสามัคคีมีค่าความเที่ยงทั้งฉบับ เท่ากับ .98 (2) ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความสามัคคี และ (3) ชุดกิจกรรมแนะแนวสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยปรากฏว่า (1) หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม นักเรียนกลุ่มทดลอง มีความสามัคคีมากกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (2) นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม มีความสามัคคีมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ (3) ในระยะติดตามผลนักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามัคคีสูงขึ้นกว่าระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ ชุดกิจกรรมแนะแนว พฤติกรรมนิยม ความสามัคคี มัธยมศึกษา

¹ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

² รองศาสตราจารย์ ประจำแผนกวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

³ รองศาสตราจารย์ ประจำแผนกวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

Abstract

The purposes of this research were : (1) to compare the unity of the experimental group before and after using a guidance activities package based on the behaviorism theory to unity ; (2) to compare the unity effect of experimental group using a guidance activities package based on the behaviorism theory with that of the control group using a guidance activities program ; (3) to compare the unity of the experimental group at the completion of the experiment with during the follow up period. The research sample consisted of 60 purposively selected Mathayom Suksa II Students of Khlung Ratchadapisake School in Chantaburi Province. Who were judged as lacking unity based on behavioral observation by their homeroom teachers ; After that , they were randomly assigned into an experimental group and a control group each of which comprised 60students The experimental group used a guidance activities package based on the behaviorism theory to unity ; the other , the control group to receive a conventional guidance activities program. The employed research instruments comprised (1) a scale to assess unity , with the over all reliability coefficient of .98 (2) a guidance activities package based on the behaviorism theory to unity and (3) a guidance activities program. Statistics for data analysis were the mean, standard deviation, and t-test. The research findings showed that(1)after using a guidance activities package based on the behaviorism theory to unity, the unity of experimental group was increased significantly at the.01level ; (2)the experimental group's using a guidance activities package based on the behaviorism theory to unity had more unity than that of the control group 's using a guidance activities program at the.01level; and(3)in during the follow up period of the experimental group's had unity higher than after period of the experiment at the .01 level.

Keywords: Guidance activities package, Behaviorism Theory, Unity, Mathayom Suksa

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่2) พ.ศ. 2545 หมวด 4 มาตรา 24 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550 ในมาตรา80 (3) และมาตรา80 (6) หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (2551, น.3-5) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข มีการพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ให้ก้าวหน้าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก รวมทั้งปลูกฝังให้ผู้เรียน มีจิตสำนึกของความเป็นไทย มีระเบียบวินัย มีคุณธรรมโดยเฉพาะความสามัคคี ถือเป็นคุณธรรมที่สำคัญประการหนึ่งที่คนในสังคมพึงมี สำหรับการทำงานร่วมกันอย่างมีพลังและประสิทธิภาพ และทำให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างเป็นปกติสุข ซึ่งสอดคล้องกับคุณธรรม 4 ประการ อันเป็นแนวพระราชดำรัส ที่คนไทยควรศึกษาและน้อมนำมาสู่ตน (น้อม งามนิสัย ; สุภัทธานิดา ศิลาเขตต์; วีรณัฐ สรรรัตน์กุล.2545, น.119) ได้แก่ 1) การรักษาความสัตย์ ความจริงใจ ต่อตัวเองที่จะประพฤติปฏิบัติ แต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ เป็นธรรม 2) การรู้จักข่มใจตนเอง ฝึกใจตนเองให้ประพฤติปฏิบัติในความสัตย์ ความดีนั้น 3) การอดทนอดกลั้น อดออมที่จะไม่ประพฤติล่วงความสัตย์สุจริต ไม่ว่าจะด้วยเหตุประการใด 4) การรู้จักละวางความชั่ว ความทุจริตและรู้จักสละประโยชน์ส่วนน้อยของตน เพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงมีพระราชดำรัสถึงความสำคัญของความสามัคคี ไว้ในคุณธรรม 4 ประการเพิ่มเติมว่า “การที่แต่ละคนต่างช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ประสานงาน ประสานประโยชน์กัน ให้งานที่ทำสำเร็จผล ทั้งแก่ตน แก่ผู้อื่นและแก่ประเทศชาติ” และในทางพุทธศาสนาได้กล่าวถึงความสามัคคีว่าเป็นหลักธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งความพร้อมเพรียงกันของหมู่คณะ ดังหลักสามัคคีธรรม 4 ที่ว่าด้วย การรู้จักประนีประนอมยอมกัน ไม่ทะเลาะวิวาทแก่งแย่งกัน รู้จักตกลงกันด้วยไมตรีจิต มีความร่วมมือกัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งหมู่คณะ และหลักสาราณียธรรม 4 ที่ว่าด้วยการอยู่ร่วมกันของคนในสังคม ด้วยความรัก ความเข้าใจ และสามัคคีกัน อย่างปรองดอง ดังนั้น ความสามัคคีจึงเป็นคุณธรรมข้อหนึ่งที่มนุษย์ซึ่งเป็นสัตว์สังคมพึงมี เพื่อให้สังคมมีความเป็นปกติสุข ไม่เกิดความแตกแยก ชัดแย้งที่รุนแรงตามมาจนเป็นปัญหาสังคม

จากปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับความสามัคคีที่เกิดขึ้นกับเยาวชนไทย ในขณะนี้ ควรจะต้องปลูกฝังความสามัคคีเป็นอันดับแรกและจะต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในวัยเด็ก เพราะเด็กคือผู้ที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ออกไปพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้าต่อไป จากการสำรวจสภาพปัญหาของโรงเรียนชลธาราชวิทยาคม ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมความสามัคคีต่ำ ซึ่งส่งผลกระทบต่อกิจกรรมการเรียนการสอนและพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ สมควรที่จะได้รับการพัฒนา แก้ไขให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่อไป

ผู้วิจัยเห็นความสำคัญและมีความสนใจจะพัฒนาพฤติกรรมความสามัคคีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จึงดำเนินการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนชลธาราชวิทยาคม จังหวัดจันทบุรี จำนวน 10 กิจกรรม ซึ่งเป็นการพัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียน และดำเนินการจัดกิจกรรมในช่วงเวลาที้นอกเหนือจากชั่วโมงเรียนปกติของนักเรียน

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6 The 6th STOU National Research Conference

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม กับระยะติดตามผล

วิธีการดำเนินงาน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนชลประทานชลธิเบศ จังหวัดจันทบุรี ที่ได้รับการประเมินจากครูที่ปรึกษาว่า ควรได้รับการพัฒนาพฤติกรรมความสามัคคี จำนวน 134 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนชลประทานชลธิเบศ จังหวัดจันทบุรี ปีการศึกษา 2558 ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม จำนวน 60 คน จากนั้นจึงสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม จำนวน 10 กิจกรรม กิจกรรมประกอบด้วย การปฐมนิเทศ สร้างความเป็นหนึ่งเดียวร่วมแรง ร่วมใจเป็นหนึ่งเดียว ความคิดเห็นเดียวกัน สามัคคีคือพลังดังช้างสาร ช่วยกันดี มีความสุข รู้รักสามัคคีพร้อมเพรียง ปรับตัวดีใจมีสุข ผู้นำดี ผู้ตามสบาย และปัจฉิมนิเทศ
2. ชุดกิจกรรมแนะแนว จำนวน 10 กิจกรรม เป็นชุดกิจกรรมแนะแนวที่ใช้ชื่อแผนกิจกรรมเหมือนกันกับชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม
3. แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคีที่ใช้วัดก่อนและหลังการทดลองโดยมีค่าดัชนีความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ระหว่าง .93 ถึง 1.00 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .37 ถึง .76 และมีค่าความเที่ยง .98

การรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการนำแบบวัดความสามัคคี ไปให้นักเรียนกลุ่มทดลองวัดความสามัคคี คะแนนที่ได้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)
2. ดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลอง โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม ทดลองสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที ในวันจันทร์ วันอังคาร วันพฤหัสบดี รวมทั้งสิ้น 10 กิจกรรม
3. ดำเนินการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวกับกลุ่มควบคุม สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที ในวันจันทร์ วันอังคาร วันพฤหัสบดี รวมทั้งสิ้น 10 กิจกรรม

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

4. ทำการทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) โดยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำแบบวัดความสามัคคี
5. ในระยะติดตามผล หลังการทดลอง 2 สัปดาห์ ให้กลุ่มทดลองทำแบบวัดความสามัคคีอีกครั้ง
6. นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดความสามัคคี ไปทำการวิเคราะห์ เปรียบเทียบด้วยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลทำโดยการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปด้วยคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

1. สถิติที่ใช้ ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ หาค่าความตรงใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง (Index of Consistency IOC) หาค่าความเที่ยงโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) และ หาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนทั้งฉบับ สถิติพื้นฐานที่ใช้วิเคราะห์คะแนน ที่ได้จากแบบวัดความสามัคคี ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
2. สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล
 - 2.1 สถิติพรรณนา ใช้เพื่อค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนที่ได้จากแบบวัดความสามัคคีได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
 - 2.2 สถิติอ้างอิง ใช้เพื่อทดสอบตามสมมติฐานการวิจัย ได้แก่ การทดสอบค่าที (t-test) แบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระ (t – test dependent) และแบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน (t – test Independent)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยมีสาระสำคัญดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรม
 แนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม

กลุ่มทดลอง	n	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนการทดลอง	30	167.13	14.44	-9.427**
หลังการทดลอง	30	187.43	4.60	

** p < .01

จาก ตารางที่ 1 เมื่อพิจารณาพฤติกรรมความสามัคคีก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง พบว่าหลังจากนักเรียนใช้ชุดกิจกรรมแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่สร้างขึ้น นักเรียนมีความสามัคคีสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิด
พฤติกรรมนิยมกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

กลุ่มทดลอง	n	$\bar{X}$	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	30	187.43	4.59	8.86**
กลุ่มควบคุม	30	165.63	12.66	

** $p < .01$

จากตารางที่ 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลของความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม
ภายหลังการทดลอง โดยภาพรวม พบว่า ความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิด
พฤติกรรมนิยมสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตาม
แนวคิดพฤติกรรมนิยม กับระยะติดตามผล

กลุ่มทดลอง	n	$\bar{X}$	S.D.	t
หลังการทดลอง	30	187.43	4.60	-6.198**
ระยะติดตามผล	30	192.03	3.17	

** $p < .01$

จากตารางที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลของความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลองภายหลังการใช้ชุด
กิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม พบว่า ในระยะติดตามผลนักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามัคคีสูงขึ้นกว่า
ระยะหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

จากการศึกษา เรื่อง ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความสามัคคีของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนชลรักษ์ดากิเชก จังหวัดจันทบุรี สามารถอภิปรายผล ได้ดังนี้

1. ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมนักเรียนกลุ่มทดลอง มีความสามัคคีมากกว่า
ก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามัคคีสูงขึ้นหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมจำนวน
10 กิจกรรม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมกิจกรรม มีพฤติกรรมความ
สามัคคีสูงขึ้นภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม สามารถนำมาพัฒนา
พฤติกรรมความสามัคคี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนกลุ่มทดลอง มีส่วนร่วมในการ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

ทำกิจกรรมร่วมกัน นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ ได้พัฒนาตนเอง ได้เรียนรู้จากกิจกรรมต่างๆ ที่ครอบคลุมวัตถุประสงค์ ในการพัฒนาพฤติกรรมความสามัคคี 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบที่ 1 การรวมพลังสามัคคีเป็นหนึ่งเดียว องค์ประกอบที่ 2 ความเต็มใจรับผิดชอบต่อส่วนรวม และองค์ประกอบที่ 3 ความรักในหมู่คณะ ทั้ง 10 กิจกรรม มีขั้นตอนของกิจกรรมตามวงจรการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน คือ ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ขั้นสะท้อนกลับการเรียนรู้ ขั้นสรุปสาระสู่ชีวิต และขั้นคิดและนำไปปฏิบัติ ทำให้นักเรียนเรียนรู้และเข้าใจในกิจกรรมได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ในชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม ยังสร้างแรงจูงใจให้นักเรียน ดำเนินกิจกรรมได้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ใบความรู้ ใบงาน เอกสารประกอบ

กิจกรรมและการมีส่วนร่วม ที่นักเรียนได้ปฏิบัติและแสดงออก เช่น เพลง เกม นิทาน การแสดงบทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง กรณีตัวอย่าง การอภิปรายกลุ่ม การแสดงความคิดเห็น นักเรียนได้เรียนรู้จากตัวแบบที่ดี ตัวอย่างที่ดีจากตัวละครในนิทาน ที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน ในชุดกิจกรรมยังได้นำเทคนิคการเสริมแรง โดยกล่าวคำชมเชย การปรบมือ และการให้รางวัล เข้ามาสอดแทรกระหว่างการดำเนินกิจกรรมด้วย เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจให้นักเรียนปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ซึ่งเจียรนัย ทรงชัยกุล (2533 , น.778 – 785) กล่าวถึง เทคนิคการเสริมแรงว่า พฤติกรรมใดที่บุคคลกระทำแล้วส่งผลให้เขาได้รับความพึงพอใจ บุคคลมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีกด้วย เหตุนี้การให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม จึงนำเทคนิคการเสริมแรงมาใช้ เพื่อช่วยส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษามีกำลังใจ และมีความมั่นใจเพิ่มมากขึ้นที่จะกระทำพฤติกรรมซ้ำอีก เช่นเดียวกับ มาลินี จุฑะพร (2539) ที่เชื่อว่า การที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมอะไรแล้ว ผลที่เกิดขึ้นเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนก็มีแนวโน้มจะแสดงพฤติกรรมนั้นบ่อยครั้งขึ้น นอกจากนี้ เทพ พังงา (ม.ป.ป.) ยังกล่าวว่า รางวัลทำให้เด็กเกิดแรงจูงใจกระทำซ้ำ ในพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือพฤติกรรมที่ได้รับรางวัล เมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ส่งผลให้เกิดเป็นแรงจูงใจในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม เกิดการเรียนรู้ ประกอบกับกิจกรรมที่นำมาใช้ เหมาะสมกับวัย มีความยากง่ายพอเหมาะ จึงเกิดการเรียนรู้ได้ดี ดังนั้น ถ้าต้องการให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมความสามัคคีบ่อยครั้งขึ้น ก็ควรให้นักเรียนได้รับผลที่พึงพอใจ โดยใช้วิธีการเสริมแรง เช่น ชมเชย ให้รางวัล

จากการสังเกต พฤติกรรมความสามัคคีของนักเรียนก่อนทำกิจกรรมและหลังทำกิจกรรม พบว่า ในระยะก่อนทำกิจกรรมพฤติกรรมความสามัคคีทั้ง 3 องค์ประกอบ อยู่ในระดับอ่อนและเป็นปัญหา เมื่อเริ่มทำกิจกรรมที่ 1 ถึงกิจกรรมที่ 10 หลังสิ้นสุดการทดลอง ได้สังเกตพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง มีพฤติกรรมความสามัคคีสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มยุรี วิสุทราศัย (2547, น.67 – 70) ที่ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการตระหนักรู้ในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนว มีคะแนนเฉลี่ยการตระหนักรู้ในตนเอง ในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ทินกร มากมูล (2552 , น. 39) ที่ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีคะแนนพฤติกรรมความก้าวร้าวหลังการทดลองลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับนักเรียน จะช่วยพัฒนาและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนักเรียนให้ดีขึ้นได้

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม มีความสามัคคีมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม จำนวน 10 กิจกรรม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว จำนวน 10 กิจกรรม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมมีความสามัคคีสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะชุดกิจกรรมแนะแนวได้สร้างขึ้นอย่างมีระบบตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม มีวัตถุประสงค์และเนื้อหามุ่งเน้นที่จะส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ นอกจากนี้ยังสร้างขึ้นโดยได้แนวคิดมาจากหลักการเรียนรู้แบบการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ของ สมร ทองดีและปราณี รามสูตร (2546 , น. 50) ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน เป็นวงจรการเรียนรู้ มีหลักการสำคัญ คือ เป็นการเรียนรู้ที่อาศัยประสบการณ์เดิมของนักเรียน ระหว่างการเรียนรู้นั้นนักเรียนกลุ่มทดลองทุกคนตั้งใจเข้าร่วมกิจกรรม จะมีปฏิสัมพันธ์ด้วยกันเอง ทุกคนลงมือปฏิบัติกิจกรรมทุกกิจกรรม มีบทบาททุกขั้นตอน และมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนอย่างแท้จริง และภูมิใจในผลงานของตนเอง ชุดกิจกรรมแนะแนว ดังกล่าวมีขั้นตอนที่ชัดเจน น่าสนใจ และปฏิบัติได้ง่าย ยังมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับ เจียรนัย ทรงชัยกุล (2533, น. 778-785) กล่าวถึงเทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีหลายวิธี ที่นิยมใช้มี 4 รูปแบบ คือ 1) เทคนิคการเสริมแรง 2) เทคนิคการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก 3) เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบ 4) เทคนิคการจัดความรู้สึกหวาดวิตกกังวลอย่างเป็นระบบ ต่างจากการทำกิจกรรมของนักเรียนกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ซึ่งมีกระบวนการสอนไปในทิศทางเดียวกับกลุ่มทดลอง เพียงแต่ชุดกิจกรรมแนะแนวนั้นเนื้อหามากกว่าการปฏิบัติ ให้นักเรียนได้ศึกษาด้วยตนเองมีส่วนร่วมและแสดงความคิดเห็นของผู้เรียนน้อย กิจกรรมน่าสนใจน้อยกว่า สื่อไม่หลากหลาย เทคนิคยังไม่ทันสมัย นักเรียนทำกิจกรรมค่อนข้างช้า และไม่ค่อยกระตือรือร้น แม้จะพยายามให้ทุกคนช่วยกันคิดและปฏิบัติกิจกรรมตามขั้นตอนต่างๆ แต่นักเรียนบางคนก็ไม่ได้แสดงความคิดเห็นและการร่วมกิจกรรม บางขั้นตอนก็ทำได้ไม่เต็มที่ บรรยากาศในการเรียนไม่สนุกเท่ากับกิจกรรมของกลุ่มทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุมพร สงสุวรรณ (2551) เรื่อง ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจิตรลดา พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว มีคะแนนความมีวินัยในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดการให้ข้อสนเทศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของนัยนา เอื้ออำนวยชัย (2539) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการสังเกต การเข้าร่วมกิจกรรมการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลอง พบว่า นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน มีความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกลุ่ม เพื่อทำกิจกรรมที่จัดให้เป็นอย่างดี และชุดกิจกรรมแนะแนวนี้นี้ มีส่วนช่วยในการสร้างบรรยากาศแห่งการยอมรับ ความอบอุ่นและเป็นกันเอง ช่วยให้รู้จักการปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นักเรียนตั้งใจที่จะพัฒนาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ อันจะนำไปสู่การ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

พัฒนาความสามัคคีในที่สุด จึงเป็นผลให้การพัฒนาความสามัคคีของกลุ่มทดลอง มีผลการพัฒนาความสามัคคีแตกต่างจากกลุ่มควบคุม

3. ในระยะติดตามผลนักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามัคคีสูงขึ้นกว่าระยะหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม จำนวน 10 กิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เปรียบเทียบกับคะแนนจากแบบวัดความสามัคคีในระยะติดตามผล การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม 2 สัปดาห์ พบว่า ในระยะติดตามผลของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม มีค่าคะแนนความสามัคคีสูงขึ้นกว่าหลังการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนกลุ่มทดลองได้เข้าร่วมกิจกรรม ร่วมกัน ได้เรียนรู้กิจกรรมที่ครอบคลุมวัตถุประสงค์ในการพัฒนาความสามัคคี และบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ แต่ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 แสดงให้เห็นว่านักเรียนได้นำวิธีการจากที่ได้เรียนรู้ พฤติกรรมความสามัคคีตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมไปใช้ในการควบคุมพฤติกรรมความสามัคคี ที่เหมาะสมในชีวิตประจำวันได้ แม้ในระยะติดตามผล เป็นเพราะว่านักเรียนจะได้รับการเสริมแรง เมื่อแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ทันที ซึ่งทำให้นักเรียนมีกำลังใจ มีความมั่นใจต่อการแสดงพฤติกรรมนั้นซ้ำ ในโอกาสต่อไป ผู้วิจัยใช้วิธีการที่หลากหลาย แต่อยู่บนพื้นฐานทฤษฎีการเรียนรู้ เช่น การเสริมแรง การใช้ตัวแบบ และติดตามความก้าวหน้าทั้งระยะก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลองและหลังการทดลองอย่างต่อเนื่อง ไม่สอดคล้องกับ นฤมล เปี่ยมปัญญา (2553) ได้ศึกษาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมหาวชิราวุธ จังหวัดสงขลา พบว่าพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธของนักเรียนกลุ่มทดลอง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมกับระยะติดตามผล ไม่แตกต่างกันและไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิติธารณ์ บุปผาเดช (2556) ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาความเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนซีเล็คเซียไพรวัลย์วิทยา จังหวัดร้อยเอ็ด พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม มีคะแนนความเอื้ออาทร ภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองกับคะแนนดังกล่าว ในระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน

จากการสังเกต การเข้าร่วมกิจกรรมการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลอง ในระยะติดตามผลสูงกว่าหลังการทดลอง แสดงให้เห็นว่า ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความสามัคคี สามารถเสริมสร้าง กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีความสามัคคีและสามารถสร้างให้อยู่คงทนถาวรได้ เพราะชุดกิจกรรมแนะแนวนี้นักเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ได้ปลูกฝังเจตคติที่ดีต่อการแสดงพฤติกรรมด้านความสามัคคี มีการลงมือปฏิบัติจริง นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ดี โดยการนำเอาเทคนิคต่างๆ มาสอดคล้องในกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การนำชุดกิจกรรมแนะแนวไปใช้ ควรศึกษาเนื้อหา วิธีการให้ละเอียด และปรับใช้ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับวัยและปัญหาของนักเรียน
2. ควรมีการติดตามอย่างต่อเนื่อง เพื่อความคงทนของพฤติกรรมความสามัคคี และพฤติกรรมอื่นๆ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม กับวิธีการอื่นๆ ที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียน เช่น การให้คำปรึกษากลุ่ม
2. ควรมีการนำวิธีการศึกษาครั้งนี้ ไปใช้พัฒนาคุณธรรมของนักเรียน ด้านอื่น ๆ เช่น ด้านการเสียสละความซื่อสัตย์ ความมีน้ำใจ เป็นต้น
3. ควรใช้ระยะเวลาในการพัฒนามากกว่านี้ เพื่อดูความคงทนของพฤติกรรมหลังการได้รับการพัฒนาพฤติกรรมความสามัคคี

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544* กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์
- _____. (2546). *แผนพัฒนาการแนะแนวในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549)* กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2550). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2544*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551* กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด
- _____. (2551). *แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551* กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด
- เจียรนัย ทรงชัยกุล. (2533). “ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม” ในเอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาและสังคมวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว หน่วยที่ 9 -15 นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2541). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย* กรุงเทพฯ : เทพเนรมิตการพิมพ์
- ทินกร มากมูล. (2552). “ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตแขนงวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- เทพพังงา. (ม.ป.ป.). *จิตวิทยาการศึกษาเบื้องต้น* ขอนแก่น: ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2551). *การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS* พิมพ์ครั้งที่ 9 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ปิสซิเนสอาร์แอนด์ดี
- นฤมล เปี่ยมปัญญา. (2553). “การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนา พฤติกรรม การแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมหาวชิราวุธ จังหวัดสงขลา” *ปริญาศิลปศาสตร์ มหบัณฑิต สาขาวิชา จิตวิทยาการให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ*
- น้อม งามนิสัย และคณะ. (2545). *ชุดปฏิบัติการเรียนรู้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ประสานมิตร
- นัยนา เอื้ออำนวยชัย. (2539). “ผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร” *ปริญยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร*
- นิติธารณ์ บุบผาเดช. (2556). “ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนา ความเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนซีเล็คเซียวไพรวลัยวิทยา จังหวัดร้อยเอ็ด ” *วิทยานิพนธ์ปริญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาการ แนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช*
- บุญเชิด ภิญโญนนท์พงษ์. (2545). *ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือสำหรับการประเมินผลการศึกษา (หน่วยที่3) นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช*
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์(ฉบับปรับปรุงใหม่)* พิมพ์ครั้งที่ 7 กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล
- มยุรี วิสูตรชัย. (2547). “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการตระหนักรู้ในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2” *วิทยานิพนธ์ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยบูรพา*
- มาลินี จุฑารพ. (2539). *จิตวิทยาการเรียนการสอน* (พิมพ์ครั้งที่2) กรุงเทพฯ : อักษราพิพัฒน์
- ล้วน สายยศ;และอังคณา สายยศ.(2539). *หลักการวิจัยทางการศึกษา* กรุงเทพฯ: ทวีกิจการพิมพ์
- สมนึก ภัททิยธนี. (2541). *การวัดผลการศึกษา* พิมพ์ครั้งที่ 3 มหาสารคาม: ภาควิชาวิจัย และพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- สมร ทองดีและปราณี งามสุด. (2546). “ แนวคิดในการพัฒนากิจกรรมแนะแนว”ในประมวลสาระชุดวิชาการ พัฒนาเครื่องมือและกิจกรรมแนะแนว หน่วยที่ 9 นนทบุรี สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- อุมภาพร สงสุวรรณ. (2551). “ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ” *วิทยานิพนธ์ ปริญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช*